

мо послѣ сжвѣршенното сжсипване на аварското царство, което било унищожено съ сжединенните усилия на франките и на бжлгарете въ началото на IX вѣкѣ. Бжлгарете „истрѣбили сжвсѣмъ аварете“ — забѣлѣзва единъ византийски писателъ (Свида). Ние не мислиме, че това извѣстие може да са приѣме буквално. Изъ сичко са види, че сжвсѣмъ не сичките аваре сж биле истрѣбени; но тие, разбира са, по-послѣ сж са сжединиле съ своите едноплеменници, т. е. съ угрите (ако само тие послѣдните сж биле тѣхни едноплеменници).

А угрите, немѣ тие сж живѣле далечъ отъ бжлгарете? Никакъ. Тие сж биле тѣхни сжсѣди отъ незапамѣтни времена още въ равнините на южна Россия, отъ дѣто постепенно сж са повдигале на западъ; а въ пѣрвата половина на IX вѣкѣ, спорѣдъ византийските извѣстия, ние намираме вече угрите сжсѣди на бжлгарете при долниятъ Дунавъ. Ако бжлгарете да би биле и сами угорско, т. е. финско племе, то послѣ аварете тѣхната народностъ би трѣбало да получи силна поддржка и отъ страната на угрите. Като земемъ въ внимание бжлгарете, които сж останале и отъ двѣте страни на Азовско-море, и ближните до тѣхъ племена на крайволжските финни, ние би получили почти непрежснато финско население на огромното пространство отъ уралските планини до балканските. Какъ сж могле дунавските бжлгаре при такива условия да са преобжрнатъ на славяне? Напротивъ тогава на сичките южнорусски и дунавски славяне би грозила опасностъ да са пре-